

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. május 16. XIV. Évfolyam 11. szám

Május a Szűzanya hónapja

Lourdes mellett a portugáliai Fatima a világ legnagyobb Mária kegyhelye, ahova (világjárványon kívüli időben) özönlenek a zarándokok. A héten emlékezhettünk arra, hogy 103 évvel ezelőtt három pásztorgyereknek először jelent meg e helyen a Szűzanya, amit további öt jelenés követett, melyeket Egyházunk hivatalosan elfogadott.

A világ jelenlegi helyzetében különösen fontos, hogy Égi Anyánkra ne egy távoli vízióként tekintsünk, hanem egy olyan élő személyre, aki anyai aggodalommal néz reánk, lehajol hozzánk, kérlel bennünket, minden népet megtérésre, bűnbánatra szólít. Ha a Fatimai üzeneteket összevetjük az utóbbi évszázad eseményeivel, könnyen megláthatjuk, Mária milyen valóságosan jelen van a történelemben.

Szent II. János Pál pápa az Ó Szeplőtelen Szívének ajánlotta az emberiséget, bújjunk Hozzá bizalommal, kérjük anyai pártfogását!
- szerkesztők -

Kivonat Ferenc pápa 54. Tömegtájékoztatási Világnap alkalmából küldött üzenetéből

Az „elbeszélés” témájának szentelve írását arra hívja fel figyelmünket, hogyha nem akarunk eltévedni, akkor olyan nagy szükségünk van a jó történetek igazságára, mint a levegőre. Ezek rombolás helyett építenek, erőt adnak, segítenek a gyökereink megtalálásában, s lendületet nyerünk belőlük az előrehaladáshoz.

Rávilágít, hogy az embernek nemcsak a sebezhetőség eltakarására szolgáló ruházatra van szüksége, hanem történetekbe „öltözve” őrizheti meg életét.

A történetek segítenek követendő példát találni, megérteni önmagunkat, formálnak bennünket. Állítja, hogy a jó történetek képesek legyőzni a tér és az idő korlátait, az élet táplálása által időszerűek maradnak.

A Szentírást a történetek Történetének nevezi, ahol számtalan néppel és emberrel való találkozásunk mellett a középpontban álló Istent ismerhetjük meg. Nem csupán tájékoztatnak bennünket Jézus életéről, hanem szívvel olvasva Őhöz hasonlóvá is tesznek bennünket.

A Szentatya szerint nincsenek jelentéktelen, „kicsi” emberi történetek, hanem minden emberi történet egyben isteni történet is, hiszen Ő a mi életünkben felismeri Szent Fiának földi életét.

Bátorít bennünket a rólunk szóló történetek elbeszélésére, melyek a bennünk lakozó szépségről tanúskodnak. Hangsúlyozza, hogy történeteink megosztása összekötnek bennünket családban és közösségileg is.

Gondolataival azonosulva hálásan köszönjük a testvéreknek a korlátozások alatt megélt tapasztalataik megosztását, melyek a személyes találkozások hiányában erősítik egységünket.

Karantén-ajándékok

A korlátozások előtti utolsó közösségi élményünk az Ökológiai megtérés témában tartott előadás volt, ami mélyen megérintett, a gondolatok azóta is visszhangzanak bennem, komoly elhatározásokra indítottak. Ebből a szempontból jól is jött az otthonmaradás, mert nap mint nap tudatosan figyelünk az apró lépésekre: energiával való takarékoskodás, étkezés, vásárlás, közösen nekiláttunk a kertészkedésnek, rendrakásnak, folyamatban van az elhangzottak életre váltása.

Amikor bevezették az otthon maradást, először ránk szakadt a bizonytalanság, nem tudtam előre látni, hogyan szervezzük meg az életünket, tanulást, gyerekek ügyeit, ez az első napokban eléggé megviselt. Azonban ahogy telt az idő, és észrevettem, milyen kegyelmeket kapunk a rendkívüli helyzetben, hamar **helyrebillent a lelki egyensúlyom**.

A megszokott és bevált gyakorlatainkat, imaalkalmakat továbbra is tartottuk. Nagybőjt lévén, a családi körben mondott keresztúti imádságok meghittten folytak, a gyerekek is aktívan bekapcsolódtak az imádságba, olvasásba. A tavalyi családi keresztúton az állomások között mélyen a szívünkbe vésődött egy kis dicsőítő dallam ezzel a szöveggel: *Keresztúton követünk, Jézus, Téged szeretünk*. Ez a gyerekekben annyira megragadt, az utána lévő ministránspróbákön is gyakran ismételték. Most ezt énekeltek az állomások között, jó érzés volt felidézni általa az előző évet, mindnyájunkat összeszedettségre ösztönzött.

Az Olajfa közösség szeretett volna idén is megtartani egy családi keresztutat, amit online formában valósítottunk meg. Egy felületen a képernyőt megosztva állomások vállalásával közösségben tudtunk imádkozni nagyszerdán, ami a **közösségi élmény** ereje által hálára indított bennünket.

Az otthoni emlékezéshez és imához segítséget jelentett a kezünkbe került, Barsi Balázs által családok számára összeállított részletes ajánlat a szent három nap megünneplésére. Az ebből megvalósított részletek különleges ajándékokkal halmozták el családunkat. Az atya buzdítására nagycsüörtökön kis lepénykenyeret sütöttünk. A közösen megnézett online szertartás után az utolsó vacsorára emlékezve bor mellett elfogyasztottuk, s a meghitt pillanatban nem zavart bennünket a majdnem ehetetlen íze sem. Az összeállítás a lábmosás szertartására is adott ötletet. Ezt követve körbementünk, mindenki megmosta a mellette lévő lábát, közben valami személyes köszönetet mondott a másoknak. Meghatóan arányosan és komolyan vettek részt benne a gyerekek.

Ha csak tehetjük, otthonról dolgozunk. Nagypénteken már mindannyian otthon voltunk, addigra hozzászoktunk a rendkívüli helyzethez. Először ugyanis nyugtalanított, hogyan lesznek az ünnepek, feltámadás. El sem tudtam képzelni, hogyan lehet megünnepelni a húsvétot templomba menetel nélkül. Ugyanolyan nem lett, de nagy **ajándék**nak tartom, hogy a hangulatát mégis sikerült megadni, átérezni az örömet.

A szertartásokat, szentmiséket legtöbbször a pannonhalmi bencések közvetítésében néztük. A késői kezdés miatt a feltámadási mise végére a gyerekek ugyan elaludtak, de ez is belefért a mostani ünnepbe.

Az ételszentelés hagyományáról sem szerettünk volna lemaradni, ezért mindent gondosan előkészítettem a csíkszeredai szertartás közvetítéséhez, de mikor kerestem az élő adást, szembesültem az időeltolódás tényével, ennél fogva erről lecsúsztunk. Ám tartunk itthon szenteltvizet, az interneten pedig ehhez illő imádságot is találtunk, így közösen megáldottuk az ételünket, amit még hivatalos online áldással is kiegészítettünk a vasárnapi mise végén.

Szülőként nagy öröm azt tapasztalni, hogy a gyerekeink milyen fegyelmezetten fogadták ezt a helyzetet. Első pillanattól kezdve bele tudtak helyezkedni, végezték a kötelességeiket.

Én pedig az első reakcióm után olyan dolgokat kezdtem észrevenni a korlátozások nyomán, ami már annyira megszokottá vált az életünkben, hogy nem fedeztem fel benne örömet. Most

áldásként tekintek a kertünkre, ahol élvezhetjük a természet közelségét, a kutyánkat, akivel a fiúk sokat szaladgálva kiélhetik a mozgásigényüket.

A korlátozások nélküli időben elég rohanósak a reggeleink, általában az autóban szoktunk imádkozni, most az is ajándék, hogy reggelenként nyugodtan, meghittent időt fordíthatunk erre. Az esti imák nem változtak, szentmisén pedig közösen veszünk részt. Itthon több „fegyelmezést” igényelnek a gyerekek, elég nehéz összeszedni a figyelmüket, nem szippantja annyira magába őket, mint egy élő szertartás. Az viszont szintén öröm, hogy online mise közben is **ministrálni akarnak**. Csengetnek, gyertyát gyújtanak, a mise végén pedig a konyhában elmondják az egyébként sekrestyében szokásos mise utáni imát.

Az is nagy ajándék, hogy a munkám otthoni végzésének adottak a feltételei, hálás vagyok érte. Különösen azért, hogy ezeket az apró örömeket megtalálva elillant belőlem minden feszültség, bizonytalanságérzet.

A csütörtöki szentségimádós napok megszervezése is a korlátozások ajándéka. Érzem az Oltáriszentség előtt töltött órában kapott erő hatását a hétköznapi pillanatokban.

Egyedüli naponta visszatérő dilemmám, hogyan viszonyuljunk az egyedül élő nagymamához, mikor mivel teszünk neki jobbat. Bár naponta beszélünk vele telefonon, de emellett látogassuk, hogy érezze a szeretetünket, vagy inkább a tanácsokat követve védjük az egészségét, és ezzel együtt hagyjuk ideiglenesen elmagányosodni, lelki egyensúlyából kibillenni? Mert ha valahogyan megfertőződne, hogyan tudnánk megbocsájtani magunknak?

Ambrus Annamária

Másokat gazdagítva

Rákoscsabán élünk, hitoktatóként dolgozom, számomra a korlátozások legnagyobb nehézsége is ehhez kapcsolódik, nagyon rossz, hogy nem látom közvetlenül a gyerekeket. Hiányzik az ovisok ölelése. Az viszont jó, hogy ez a helyzet rávett sok új módszer elsajátítására. Tudok kép és hanganyagot átküldeni, s külön öröm, hogy most ezt a szülők is látják velük együtt, így őket is evangelizálom. Andreával meg is beszéltük ezt a közös tapasztalatot, jó, hogy a szülőket ilyen módon elérjük.

Az internet tele van értékes, érdekes dolgokkal. A rákoscsabai plébániai honlap egyik szerkesztőjeként az oldalon a lelkeket építő cikkeket megosztom a hívekkel, hogy ők is gazdagodjanak általuk.

Sok időm felszabadult, amit imára tudok fordítani. Nagyon szeretek Jézus előtt lenni, beszélgetni Vele. Szívesen jöttem a péceli templomba a korábbi években is a szentségimádós napokon egy-egy órára, most is megörültem a lehetőségnek.

Megismerkedtem a „zoomos” imákkal, egyénileg és házaspárokkal sok-sok ilyenben volt részem. Felemelő megtapasztalni, hogy **Istennel nincs tér és idő**, Ő kilométereket átfog.

Pozitív dolognak tartom, hogy olyan miséken tudtunk részt venni, ahová nem jutnánk el, bár a lelki áldozás nem teljesen pótolja a fizikailag is jelen lévő Urat. A gyerekeinknek már különféle templomokhoz vannak kötődéseik, mindegyikük a számára kedves templom miséjét nézi. Nagy élmény, hogy az ebédlőben találkozáva megbeszéljük, összevetjük, aznap ki hol járt, mit hallott.

Dudásné Fekete Imelda

Személyesség hiánya

Szüleim nyomdokát követve belenövekedtem a hitbe, egészen kicsi koromtól fogva járok templomba, szeretek ministrálni, jól éreztem magam az ott megismert kortársaimmal. Mondhatnám azt is, hogy igazi **otthonommá vált az Egyház**. Megtisztelő élmény volt, hogy kiskamasz koromban helyettesíthettem a sekrestyében. Most nagyon hiányzik a személyes kapcsolat mindenkivel, főként a barátokkal. A nagyheti szertartásokat különösen szerettem, húsvét ünnepére való készüllet mindig jó kis csapatmunka volt, előtte próbáltunk a ministránsokkal, ami elősegíti az ünnepre való hangolódást, most mindez elmaradt.

Azért jót is találok a korlátozásokban: az utazásra fordított idő alatt tanulok, mert elég sokat kell az orvosin. A hitéletben pedig azt a pozitívumot találtam, hogy az online közvetítések által sok helyre eljutok, olyan atyák beszédeit hallgatom, akiket másként nem hallhatnék. Azonban ez mégsem pótolja a személyes jelenlétet. Azt is észrevettem, hogy több időm jut imára. Napjaimban most nincs meg a feszített rend, amikor még az is ki van mérve, mennyi

ideig imádkozhatok. Egyre többször előfordul, hogy kimondottan nem is „akarok” imádkozni, de azon kapom magam, hogy azt teszem. Így vizsgaidőszakban a röpmák is többször felszállnak szívemből. Egyébként nálam leginkább beszélgetés formájában történik az ima, kérdéseket teszek fel, amire hol később, hol hamarabb válasz is érkezik. A kötött szövegű imák kicsit távol állnak tőlem.

Görbe Mátyás

Hála

Már 90 éves vagyok, az utóbbi években megszerettem a csendet és az egyedüllétet. Biztosan azért, mert fiatal koromban sokat nyüzsögtem és beszéltem, mindig sokan voltak körülöttem. Jó pár éve az Otthonban élek, ahol szép nagy a park. A járvány óta még gyakrabban járok ki, naponta többször is megteszek néhány kört, a padon üldögélve pedig hallgatom a madáracsicsergést, gyönyörködöm a fákban, virágokban. **Isten szépségét látom** bennük, eltölt az öröm. Reggel a nyitott ablakomon a madáracsicsergéssel beáradó friss levegő egész napra megalapozza a derűmet.

Egyáltalán nem félek a vírustól, még túlzásnak is tartom a sok intézkedést, de engedelmesen betartom, amit kérnek. Egyszer úgyis meg kell jelennem Isten színe előtt, ha a vírus hozzásegít, azt sem bánom, olyan sokat voltam már itt a Földön. Csak azt nem szeretném, hogy gondot okozzak másoknak a betegséggel.

Ami nagyon hiányzik, az a szentmise, naponkénti áldozás, közös imádságok. Hálás vagyok azoknak, akik gondoskodnak a lelkünkéről is meg a testünkéről is. Most Tv-n nézem a szentmisét, a sok csendet pedig leginkább imával töltöm meg. Hálával tekintek vissza az életemre, megköszönöm Istennek, hogy mindig velem volt a nehézségekben, átsegített sok mindenben. Jó embereket küldött mellém, akiktől sokat tanultam, másokat pedig Istenhez vezettem.

Csillag Etelka SJC (Jézus Szíve Társasága Idősek Otthonának lakója)

- Tájékoztatjuk a kedves Testvéreket, hogy **Templomunk csütörtökönként 8-21 óra között nyitva áll.** Ez idő alatt betérhetünk az Oltáriszentségben köztünk lévő Jézushoz.

- A youtube oldalán **Hírlevél Plébánia** néven található Hírlevelünk csatornája. Ezen minden este 8 órakor elmélkedéssel kiegészítve imádkozzuk, illetve a lelkes kórustagok éneklék a Lorettói litániát. A napi imádságok később is visszanezhetők. Hívunk benneteket a csatlakozásra!

- **A Karitás részéről** az idősek és családok segítése a korlátozások idején is folyamatos bevásárlás, ügyintézés, anyagi juttatás formájában.
- Az adóbevallások idején a testvérek figyelmébe ajánljuk a **Katolikus Egyház** támogatásának lehetőségét az **1%-**okkal.

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG,
PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!